מודעה בעתון לקברטים מפוקפקים

הסחורה: נערות מישראל

לפני חדשים אחדים הופיעו בעתונות הישראלית מודעות צנועות שהודיעו על אירגון לחקות ריקודים להופעות בחוץ־לארץ. המודעות הזמינו בחורות צעירות, בעלות כשרון כלשהו, והרוצות לראות את העולם, לפנות לכתובת תל־אביבית מסויימת. מספר גדול של בחורות נענו, הופיעו לחוץ־לארץ. מאז לא נשמע אודותן כמעט מאומה. בדו"ח זה מגיש כתב מיוחד של „העולם הזה", שיצא ליוון, את קורות הנערות שנענו לפיתוי...

השעה 11 בערב. קיט־קאט באר מלא עד אפס מקום: מלחים אמריקאים, דנים, נורבגים וגם צמד ישראלים, תזמורת ג'אז מנגנת מתחת לתמונת פרסומת ענקית של אסתר וויליאמס, הכיפולרית מאד ביוון. על־יד אסתר וויליאמס תמונת הזוג המלכותי, פאול ופרדריקה.

קבוצת קצינים מהאניה שבאתי אתה לגמל פיריאוס מקבלת אותי בברכה ומקצה לי מקום בקצה שולחנה, הצמוד לשולחן אחר, לידו יושבת בחורה בודדת, בלונדית בעלת עיני תכלת.

המלצר נעצר לידי, שולח בי מבט חורר. אני מבין שיש להזמין משהו. „לימונדה בבקשה," אני אומר לו באנגלית.

גרמניה מתל אביב

הצפיפות גדולה מדי על־יד שולחננו; אני נדחק יותר ויותר לצד השולחן הסמוך. הבחורה היושבת שם בודדת וגלמודה נועצת עיניה בתקרה. היא עושה רושם של גרמניה — אחת מבנות הגזע העליון שהתפשטו על כל פני תבל אחר המלחמה לחפש מקור קיום.

„סלח לי, אתה מהאניה הישראלית?"

כוס הלימונדה החל פתאום לרקוד בידי. לא היה זה הדיבור העברי שהפתיעני כמו הניב. ניב צברי מובהק, הבוקע מגרונה של גרמניה. רק בקושי התגברתי על תמהוני ועניתי בהתאפקות: „כן, אני מהאניה — ואת?"

„אני כאן."

„מה את עושה כאן?"

„אני עובדת."

„ממתי?"

„שלושה שבועות..."

„ומניין באת?"

„מתל־אביב."

אל תוך החזית

רציתי לדעת מה הניע אותה לבוא, למה בחרה דווקא בעיר־גמל זו. אולם היא שתקה. אני חזר על השאלה; היא רק מביטה על אסתר וויליאמס, על המלך והמלכה, על הגברשות שבתקרה, מתקתקת באצבעותיה על השולחן — ושותקת.

אני מנסה שוב: „מה שמך?"

„לאה."

שם משפחתה ברקוביץ והיא ילידת הארץ. עתה היא שייכת ללהקה של קיט־קאט. שאלתי אותם אם רצונה לשתות משהו, במקום לענות לשאלתי שאלה: „האם יש לך כסף?"

עניתי שכן. והיא הזמינה כוסית וורמוט. המלצר הביא את המשקה האדמדם ויחד עם הכוסית מסר לה ז'טון בקליט אדום. הזמנתי סנדביץ' — לאה קיבלה עוד ז'טון, הפעם צהוב. בתנועה מנוסה תחבה את הדסקיות אל תוך החזיה.

רגלים חשופות וקורי עכביש

היא גילתה לי שאינה הישראלית היחידה במקום: שתי הבנות שישבו ממול אף הן תל־אביביות. אני מזמין אף לאה לרקוד: היא יפה, גופה גמיש והיא עושה רושם חיובי בהחלט. בסוף הריקוד מודיע הכרוז על התחלת התוכנית.

התכוננתי שלאה תעזוב אותנו. תצטרף ללהקה. אולם היא לא הראתה כל סימן שהיא מתכוננת להופעה. היא מספרת כי המנהל אינו מרשה לה להופיע יחד עם הלהקה. „הגיעה אחת חדשה, מחיפה. היא הולכת אתו ולכן הכניס אותה במקומי."

בינתיים התעממו האורות, התזמורת ניגנה „טוש". המספר הראשון הוא ישראלי — הן יוצאות אחת אחת בטור ערפי, במכנסיים כחולים קצרים, חולצה לבנה שקופה, עם מקל שחור ביד. הרקדן, טיפוס של גלב, מחייך חיוך טפשי להמוניה. „הוא גם כן מהארץ," לוחשת לי לאה.

התואר „ריקוד" שהודבק לתנועות שהוצגו על הבמה ניתן רק לשם המליצה. לא היה כל קשר בין המנגינה לבין התנועות: ללא קצב, ללא מקוריות, הרימו הבחורות את רגליהן המחושפות והורידו אותן, הבליטו את אשר היה להן להבליט. הלהקה סיימה את המספר, הרקדניות נעלמו לרגע מאחורי פרגוד, יצאו שוב לאולם. התישבו ליד הלקוחות. המספר השני הוא ריקוד מזרחי — אף הוא מבוצע על־ידי ישראליות: שתי בחורות מתפתלות על הבמה בפיתולים ראויים לשבח, השוקיים מעורטלות ועל החזה קצת קורי עכביש.

„בשום אופן לא אחזור!"

לבסוף נדלקים האורות, הזוגות קמים לרקוד.

לאה אוחזת בזרועי ונדה בראשה לכיוון הדלת. „זהו," היא לוחשת. „המנהל שלנו. אל תספר לו שדיברת אתי. הוא טוען שאינני יודעת לרקוד ורצה להחזיר אותי ארצה. אבל אני לא אחזור. אני, התגרשתי מבעלי ובשם אופן לא אחזור!"

אני עוזב אותה לרגע ומיד נטפל אליה מישהו. מלח דני שיכור טופח לה על הכתפים: „בואי לרקוד," הוא אומר לה באנגלית כבדה, מושך אותה לרצפת הריקודים. ללא עדינות יתרה. בשבילו היא רק „אחת החתיכות" של המוסד. העובדה שהיא רק מדברת עברית, לא מפריעה במיוחד.

בינתיים ראיתי שהמנהל התיישב ליד כמה מאנשי צוות האנייה שלי, שוחח עם אחד הבחורים בהונגרית. הוא היה אדם [illegible]

קבוצת ישראליות בקברט קיט־קאט
הפנצ'ר אירע בגמל

אפורים. התישבתי לידו. מישהו הציג אותו: אדוארד מסינגר.

„אני מכיר אותך", אמר לי האיש, „קראתי את מאמריך. איך מצאה חן התוכנית בעיניך?"

הוא לא המתין לתשובה, התחיל לספר את קורות חייו. 14 שנה בארץ, אליה עלה מהונגריה, „ארטיסט" לפי מקצועו — בזמן האחרון אימפרסריו, מארגן קבוצות של רקדניות בארץ, מבין אותן לחוץ־לארץ. הקבוצה הנוכחית היא הבאלט הישראלי.

הבלונדית הלכה למשטרה

„ראית ששוחחת עם הבלונדית," העיר מסינגר פתאום „האם שמת לב שהיא קצת לא נורמלית? בארץ לא שמתי לב לכך. היא ממשפחה טובה מאוד, בתל־אביב הופיעה בדייקנות לכל החזרות, עבדה לא רע. אמה, כמובן, התנגדה שהיא תצטרף ללהקה אבל לאה הסבירה לה. נמאס לה פשוט — תנועת נוער, פלמ"ח, גינתי, שפת הים ושוב גינתי. היא חתמה על חוזה ואני סידרתי את הנסיעה."

היא מזמין אותי לצאת אתו, מספר לי כי התאכזב מלאה וכי בעל הקברט אינו מרוצה ממנה. „אני רוצה להחזיר אותה לארץ אבל היא מסרבת," התלונן. „אני אשלם את המלון בשבילה עד סוף החודש. אחר כך, אף מיל לא."

למחרת בצהרים, הודיע לי אחד המלחים שאדון, המדבר עברית מחכה לי ב־רכתים. היה זה אדוארד מסינגר: „תאר לעצמך מה שקרה," הוא מספר בהתרגשות, „הבלונדית הלכה למשטרה, הלונה שאינני רוצה לתת לה את הדרכון שלה. הסברתי לקומיסר שאני מוכן לתת לה את הדרכון אם תתחייב לחזור לישראל. אבל היא סירבה. אז הקומיסר פסק לטובתי. באתי אליך שתדבר אתה — אולי תוכל להשפיע עליה. אינני יכול להוציא כסף על החזקתה כאן."

הוא סיפר שתמורת הופעת הנערות, קיבל 780 אלף דרכמות ללילה. מתך זה שילם להן עבור לינה ואוכל. יותר, לדבריו, משהיה מגיע הן.

„או ממה הן מתקיימות?" שאלתי.

„השתייה עם האורחים מכניסה להן משהו — וחוץ מזה, אתה מבין..."

„כן, אבל אני מבין שאתה מפקח עליהן ומקפיד שילכו יחד אתך לבית המלון ואינך נותן להן לעשות כאוות נפשן."

„בוודאי. המשטרה מאוד מקפידה על כך. הרי הן סף סוף זרות במקום."

ניסיתי למשוך ממנו עוד כמה פרטים, אבל הוא נזהר מאוד. שתיקתו על נושאים מסויימים, ביחד עם שתיקתה של לאה, עוררה בי חשד. החלטתי שאני חייב לרדת לסוף הענייו, אם כי פיקפקתי מאד בהצלחתי.

החוזה נפל למים

מול קיט־קאט בר נמצא אמריקן בר. בחלון הראווה הוצגו תמונותיהן של היפהפיות העומדות מדי לילה לרשות הקהל. יצאנו לראות את העולם — אבל את הצד הלא־נכון שלו.

אולם כאשר הגיעו, לא חיכה להם איש. מסינגר התהלך בעצבנות, השמיע אנחות יאוש: „למה הסוכן לא בא?" למרא־הו נפלה רוחן של הבחורות: מה יעשו, לבדן, בגמל זר?

אולם כעבור חצי שעה הופיע ברנש, סוכנו של מסינגר. למראה הקבוצה שישבה על מזוודותיה, העמיד פנים מופתעות. „אלהים אדירים, הלא הברקתי לך שלא תבואו. הוו־בו נגעל. החוזה שלנו נפל למים!"

תדהמה השתררה. אולם הסוכן היה איש מנוסה: הוא הציע למסינגר לקחת את הבנות לבית מלון ולחכות עד שהוא ינסה לסדר משהו עבורן. כך ישבו בכניסת המלון וחיכו לשובו. שעה, שעתיים. לבסוף הופיע.

„יש לכם מזל," הודיע בתרועת גיל. „סידרתי לכם, וזה חדש. אמנם המקום לא כל כך טוב כמו הוו־בו של אתונה אבל מה אפשר לעשות? זמנים קשים וצריכים להסתפק במה שמוצאים. המקום הזה נחמד מאד והוא גם קרוב מאד לגמל. נחלק את הלהקה לשנים — חלק אחד בקיט־קאט והשני באמריקן."

מסינגר הסכים מיד ובערב יכלו באי קיט־קאט ואמריקן לחזות בבנות ישראל שבאו לשעשע אותם.

לבסוף, כאשר קמנו ללכת, לקחה אותי מריקה הצידה. „קראתי פעם בעתון שעתונאי אחד חקר את עניין המודעה של מסינגר. הוא מצא שאין מאחוריה כלום," אמרה לי. „כשתחזור לתל־אביב, אמור לכולם שזה לא היה נכון. אנחנו באמת תמונותיהן של היפהפיות העומדות מדי לילה לרשות הקהל. יצאנו לראות את העולם — אבל את הצד הלא־נכון שלו.

גם כאן קישטה תמונה של אסתר וויליאמס את הקיר, בתוספת אדירה של ציורים וקריקטורות המתארים בחורות בשלבים שונים של התפשטות וחיי לילה בכלל.

כאן פגשתי את מריקה, ילידת בודפסט, שעלתה ארצה לפני חמש שנים, מדברת עברית רהוטה. לבושה בטוב טעם, עושה רושם של אשה פיקחית בהחלט. ידידי טיבי מכיר אותה עוד מבודפסט, מרביץ לה מוסר. פניה מרצינים, היא מרכינה את ראשה וכמעט בוכה. „בכל הוא אשם — מסינגר המנוול!" היא פורצת. „הוא וציפי הרקדן. הם הביאו אותנו הנה והבטיחו הרים וגבעות.

הם הראו לנו תמונות של במות ותיאטרונים מפורסמים באתונה, בזל צירין. אני עצמי נרשמתי ללהקה לפי מודעה שפורסמה בעתון ההונגרי, שהודיעה על להקת בלט ישראלית המתארגנת לשם הופעות בחוץ לארץ. היה לי פעם כשרון לרקוד — חשבתי שאוכל לראות קצת את העולם. בחיפה לא חסר לי כלום, אבל האווירה נמאסה עלי.

נרשמתי לפי הכתבת אצל מסינגר והתחלנו בחזרות. היינו כמה הונגריות וכמה ילידות הארץ. התיידדנו מהר ומסינגר החתים אותנו על חוזה. התנאים היו קצת קשים — אבל מי חשב על כך? העיקר שהתיחסו אלינו כאל אמניות אמיתיות, החתימו אותנו על חוזה, והרגשנו מצויין."

לפי החוזה היו צריכות בנות הלהקה להופיע באתונה על במת הריקודים לבלט. לפני שעזבו את הארץ שאלו את מסינגר אם ידיעותיהן מספיקות. הוא הרגיע אותן, הבטיח לערוך כמה חזרות לכשיגיעו ליוון. לבסוף, בא היום הגדול של ההפלגה. הלהקה יצאה לחיפה ומשם הפליגה עד לפיראוס.

כבר ביום הראשון של ההפלגה הרגישו הבחורות בשינוי יחסו של מסינגר. הוא היה פחות אדיב, הוראותיו ניתנו ביתר תקיפות. הוא הודיע כי התקשר עם סוכנו ביוון וכי האיש היה צריך לחכות להם בפיראוס.